

sælges til de af Landbrugsministeriet autoriserede Virksomheder.

Foruden Afkogning paa de særlige Destruktionsanstalter finder Afkogning ogsaa Sted paa de til de autoriserede Eksportslagterier knyttede Destruktionsanstalter. Det maa erkendes, at en Forening af disse to Virksomheder ikke er særlig tiltalende, og man maa derfor ogsaa anse det for ønskeligt, at Destruktion paa Eksportslagterierne ikke finder Sted af udefra tilførte Kadavere, men kun af de ved Slagtning paa det paagældende Slagteri fremkomne kasserede Varer. Man har imidlertid under Hensyn til, at en Del af Slagterierne har anvendt stor Bekostning paa de til disse knyttede Destruktionsanstalter, ikke ment at burde forbyde, at Destruktion paa disse indtil videre finder Sted i det hidtidige Omfang. Naar Forholdet imidlertid har udviklet sig saaledes, er Forklaringen den, at man har tillagt Kontrol med Afkogning af Kadavere saa stor Betydning, at man paa en Tid, hvor man iøvrigt ikke havde Kontrol hermed, har ment at burde foretrække den kontrollerede Afkogning paa Eksportslagterierne fremfor den ukontrollerede udenfor. Der findes i Øjeblikket 52 særlige Destruktionsanstalter og 18 til Eksportslagterierne knyttede Anstalter, heri ikke medregnet dem, der kun destruerer de paa det paagældende Slagteri kasserede Varer.

Efter den nu bestaaende Ordning er der paa de paagældende Destruktionsanstalter ansat en Opsynsmand, der fører det daglige Tilsyn og, hvor det maatte kræves, tillige stiller sin Arbejdskraft til Raadighed for Destruktionsanstalten, hvorhos desuden en Dyrlæge fører et ugentlig Tilsyn. I den senere Tid har man, da Destruktionsanstalterne paa Grund af de vanskelige Afsætningsforhold ikke kan bære Udgifterne til en stadig Kontrol, i enkelte Tilfælde fritaget dem herfor. Men selv uden daglig Kontrol er det en Betyggelse, at der udkræves en Autorisation til Destruktionsvirksomhed, idet man i saa Fald altid er bekendt med, hvor en saadan foregaar, og kan kontrollere den gennem Veterinærinspektorerne.

Medens det i Almindelighed er en Selvfølge, at Kadavere m. m., der indbringes paa en Destruktionsanstalt, skal destrueres, kan der tænkes Tilfælde, hvor en anden Anvendelse vilde være mere naturlig. Herved tænkes særlig paa, at det vil være urimeligt, hvis den zoologiske Have ikke som hidtil skal kunne faa Kød af selvdøde Dyr til Fodring af Havens

Dyr, og man har derfor foreslaaet, at Landbrugsministeriet bemyndiges til under visse Omstændigheder at frafalde Kravet om Destruktion.

Nærværende Forslag fremkommer, fordi man, som allerede nævnt, af sanitære Grunde maa anse Kontrol med Afkogning af Kadavere for at være paakrævet. Bekendtgørelsen af 5. April 1919, hvorpaa den nuværende Ordning hviler, har imidlertid sin Hjemmel i Lov af 7. August 1914 om Regulering af Prisen paa Levnedsmidler og Varer, jfr. Lov af 15. April 1921, og man anser det derfor for ønskeligt at erhverve en Lovhjemmel af mere varig Karakter.

Dertil kommer endvidere, at man maa anse det for ønskeligt, at Forholdene i Sønderjylland bringes i Overensstemmelse med de for det øvrige Kongerige gældende Bestemmelser, hvilket man ikke har anset for betimeligt at gøre, forinden disse var lovhjemlede. Efter den dersteds i Øjeblikket gældende tyske Lovgivning er det paabudt, at Kadaverne skal afleveres til Destruktion i godkendte Anstalter, medens Afleveringspligt ikke findes blandt de her i Kongeriget gældende Bestemmelser, saa lidt som blandt de i nærværende Forslag indeholdte. Endvidere er Forholdet det, at de paagældende Ejere af Kadavere i Henhold til Kontrakt mellem Kredsene (nu Amterne) og Ejeren af Destruktionsanstalten i Haderslev, Aabenraa og Sønderborg Amter (i Tønder Amt ligger Anstalten syd for Grænsen) faar Betaling i tyske Mark. Efter det bestaaende Kontraktforhold skal Ejerne af Destruktionsanstalterne indbetale til Kredsene (nu Amterne) den Godtgørelse, som Kadaverejerne skal have for Kadaverne, og Amterne udbetaler derefter til de paagældende Kadaverejere paa Grundlag af maanedlige Opgørelser fra Ejerne af Destruktionsanstalterne. Saadan Udbetaling har sidste Gang fundet Sted for December 1920, og Kadaverejerne var da meget misfornøjede med at faa Betalingen i Mark. Trods gentagne Henvendelser fra Amterne har det ikke været muligt derefter at faa de maanedlige Opgørelser fra Ejeren af Destruktionsanstalterne, og Kadaverejerne har saaledes intet Vederlag faaet for Kadavere leverede i indeværende Aar. Til Belysning af Forholdene skal man anføre, at et af Amterne endog har fundet sig foranlediget til at gøre Udpantning hos Ejeren af vedkommende Destruktionsanstalt for det skyldige Beløb, anslaaet saa godt som muligt. Det vil derfor vække megen Misfornøjelse mel-